

B&#c tiếp theo cho các tu sĩ nam n&#c a th&#i đời này, s&# là tr&# nên nh&#ng môn đồ vô đi&#u ki&#n, bám r&# trong m&#t đức tin sâu xa và m&#t cuộc đời thân hai chi&#u: đời thân trong m&#t linh đ&#o ch&#c ch&#n, song linh đ&#o này lại gắn bó chặt chẽ với m&#t ch&#ng trình xã hội là chính s&# và c&#a Đức Giêsu.

SÁNG T&#O CÁI M&#I

“Các ng&#i s&# là dân Ta và Ta s&# là Thiên Chúa các ng&#i”

Khi dân chúng rời bỏ Ai&#p tiến vào Canaan, là vùng đất đã được hứa cho họ, thì họ đã được kêu gọi tiến lên trước, đi vào trong x&#s này, và chiếm lấy nó. Th&#c حين b&#c này đòi hỏi m&#t sự trả giá, cái giá là b&#c đi trong niềm tin, không hề được bảo đảm với đi&#u có thể xảy ra hoặc vì thành công để chi&#t kh&#u. Dân chúng buộc phải có m&#t đời thân tri&#t để cho m&#t tiếp tục lại mà họ chỉ mới có thể hiểu sự sống, m&#t tiếp tục lại đó tràn trề “s&#a và m&#t”, song cũng lại là m&#t bệnh viện lao. Th&#h này đã chứng tỏ không b&#c đi về phía trước, không nhận lấy rủi ro của đi&#u ch&#a được biết, không tin tiếp tục vào tình yêu và đi&#u khuyến khích của Thiên Chúa. Nhưng khi làm thế, nh&#ng con ng&#i này lại không còn khả năng quay lui được nữa. Họ không có thể trở về với m&#t cuộc đời nô lệ. Con đường đã đóng lại cho họ. Sau khi đã chứng tỏ không tiến lên phía trước, họ bắt đầu mất dần lòng tin chắc chắn. Không m&#t ai trong số họ có được vận may thật để đi vào đất hứa.

Là môn đồ vô đi&#u ki&#n

B&#c tiếp theo cho các tu sĩ nam n&#c a th&#i đời này, s&# là tr&# nên nh&#ng môn đồ vô đi&#u ki&#n, bám r&# trong m&#t đức tin sâu xa và m&#t cuộc đời thân hai chi&#u: đời thân trong m&#t linh đ&#o ch&#c ch&#n, song linh đ&#o này lại gắn bó chặt chẽ với m&#t ch&#ng trình xã hội là chính s&# và c&#a Đức Giêsu. Nh&#ng giai đoạn đầu tiên của th&#i kỳ mới mẻ này đã là hiện nhiên trong m&#t cuộc mưu sinh đang diễn ra và m&#t việc tìm kiếm niềm linh đ&#o cá nhân cũng như tập thể, và trong ý chí mưu sinh thay khung cảnh chính trị, xã hội và kinh tế của thế giới. Việc gặp gỡ hai thế giới đó thì tạo nên “điểm gặp gỡ quy tụ nhân loại... sự được diễn ra qua việc chú trọng đến Đức Giêsu và đến lòng công bố tri&#t đức của Ng&#i và Nước Thiên Chúa... Trong lòng đức tin Kitô giáo đã sống có cuộc nhập thể Thiên Chúa làm ng&#i giữa nh&#ng ng&#i nghèo và nh&#ng ng&#i sống bên lề xã hội” (Westmoreland – White, 1994,p.30).

Hai thế giới trên, các tu sĩ nam n&#, xét theo cá nhân hay tập thể, phải song song cách phải tiếp cận hai. Chỉ khai triển m&#t linh đ&#o sâu sắc và phong phú hoặc chỉ đời thân tri&#t để cho công bằng xã hội, thì chưa đủ. Hai yếu tố này gắn bó chặt chẽ với nhau đến nỗi ng&#i ta không thể quan niệm chúng riêng biệt được. Xa rời nh&#ng thế giới mà ng&#i ta toan tính chứng tỏ là giá trị linh đ&#o và công bằng, giá trị cộng đoàn và sự sống, giá trị cứu nguy và tác động; nh&#ng ngày đó coi như

Wesmoreland White và nhiều người khác suy nghĩ về cuộc đời của Dietrich Bonhoeffer và Martin Luther King, Jr., coi đó như kiểu mẫu về cuộc đời môn đồ không đi tìm kiếm. Những bí quyết về đức tin đích thực và linh đạo Kitô giáo tách rời những Kitô hữu ra khỏi cộng đồng và những người khác. Những dấu hiệu và sự sống của thế giới... Không một ai trong hai vị tử đạo hiện đại trên đời đã tách rời linh đạo với hoạt động xã hội. Đó là sự nguy hiểm đã làm cho họ dần dần xa rời trong một cuộc đấu tranh cho công lý trong thế giới. Và cuộc đấu tranh cho công lý của họ đã chìm đắm họ trong nguy hiểm của... (p.30)

Đức Giêsu kêu gọi các môn đồ đi vào chết vì người khác và sự sống, song khi công bố sự sống, Người đã đi đến rõ ràng mối liên hệ giữa “mệnh Chúa” và “yêu người lân cận.”

Đâu là b^on ch^ot c^a th^o linh đ^o tr^ong đⁱm trong nh^ong th^oi k^o s^op tⁱi, nh^ong th^oi c^a lòng tr^oc ^on? Rõ ràng, đó s^o là m^ot linh đ^o đ^ot tr^ong tâm n^oi Đ^oc Giêsu, theo ý nghĩa là s^o v^o c^a Đ^oc Giêsu, t^ong kh^oi h^ong cho chúng ta, thì cũng đ^oa chúng ta đ^on vi^oc hi^ou bi^ot t^ot h^on n^oa v^o Chúa Giêsu và v^o s^o đ^op c^a Ng^oi. Đó không ph^oi là m^ot ki^ou thân m^ot v^oi Đ^oc Giêsu mà m^ot ng^oi b^on đã ám ch^o khi anh ta đ^oa ra m^ot quan ni^om đ^oy tình c^am và tr^o tình v^o chuy^on đó. Đúng ta, đó là h^ong tr^on v^o Đ^oc Giêsu đ^o xem xét nh^ong khía c^anh nhân lo^oi và th^on thiêng trong cu^oc s^ong cũng nh^o nh^ong hành đ^ong c^a Ng^oi, đ^oc n^oi k^ot ch^ot ch^o v^oi s^o đ^op mà Ng^oi đ^o l^oi cho ta. V^oy là nói v^o vi^oc th^ong nhau, xóa b^o nh^ong xi^ong xích b^ot công, dám li^ou, dám ch^op nh^on đi đ^on cùng đ^ong và tr^o giá cho m^ot cu^oc đ^on thân toàn đ^on.

Thầy ngỏ lòng vui vẻ, thoải mái tâm hồn để suy nghĩ một thời gian, điếu này sẽ giúp phát triển và duy trì phần chiêm niệm của con người chúng ta. Song để giúp đỡ các sinh viên trong ta, tinh thần này phải được vâng giữ và trân trọng, giữ gìn họ để được mà sẽ vì chúng ta đòi hỏi, giữ gìn những con người mà chúng ta sống và làm việc với họ và cho họ. Như vậy, đó không phải là sự chiêm niệm của một người sống nội tâm, song là sự chiêm niệm ngoài công trường. Người ta không làm việc, một ngày kia Đức Giêsu vượt qua biển Galilê để họ sống niềm tin mới trong những khoảnh khắc an bình và trầm tư. Nhưng khi Người đi đến đó, thì năm ngàn con người đã ở đó, đang chờ đợi Người. Người bèn nói với họ, để họ sống với họ những niềm phúc thật và cho họ ăn! Đó là tinh thần chiêm niệm của công trường.

2 / 7

toàn v n v i c ng đoàn c a ta, v i s v và nh ng tác v c a ta. Tách r i c u nguy n và làm vi c, thì ch là chuy n gi t o và sinh tại h i. Linh đ o c a th i t ng lai ph i n m trong nh ng th i gian cô đ c và nh ng th i gian hi p thông, n m trong tâm t c a ta và trong nh ng công vi c c a ta, trong nh ng l i ta nói và trong nh ng vi c ta làm. Parker Palmer cho r ng ho t đ ng và chiêm ni m thì không tách r i song làm nên nh ng thành ph n c a nhau:

Tôi g i ho t đ ng là b t k ph ng ti n nào đ đ ng sáng t o th c t i cùng v i nh ng h u th khác và v i Chúa Thánh Th n... Tôi g i chiêm ni m là b t c ph ng ti n nào có th v ch tr n nh ng o t ng đang trình di n nh nh ng th c t i, và m c khi đ c th c t i đ ng sau nh ng che đ y. (1990, p.17)

Ch t và tái sinh

Làm th nào chúng ta có th ti n v Canaan? Đây là cái giá ph i tr , nh ng rào c n ph i phá h y, nh ng n i lo s ph i đ i đ u và chi n th ng? Ngày hôm nay, “là m t môn đ không đi u ki n” có nghĩa th nào cho chúng ta, nh ng tu sĩ nam n đang h ng v th k XXI và v nh ng hình th c tu trì m i? Tr c h t, chúng ta ph i ch p nh n s ng trong b t tr c, b i vì cho dù chúng ta gi đây nhìn th y nhi u y u t mà ta tin r ng chúng s là thành ph n c a t ng lai s p t i, song chúng ta l i không bi t đ c t ng lai th c s s ra sao. Cho dù chúng ta có nhi u ý t ng v nh ng cu c đ i thay đ i đ ng th c và v cách th c mà chúng ta bi n mình, song chúng ta l i không ch c ch n đ c đi u gì h t v chúng. Ít nh t có m t đi u mà chúng ta h c đ c k t lúc khi đ u cu c canh tân h u Công đ ng, đó là s thay đ i thì không th tránh khi. Chúng ta không h bi t là s thay đ i gì, thay đ i th nào, song chúng ta bi t r ng vi c thay đ i s ti p di n. Nh v y, tiên v n chúng ta c n c ng c đ c tin và lòng trông c y vào Thiên Chúa. Vi c ta bám ch t l y quá kh thì không đ n chúng ta tr v v i quá kh đ c, song l i có th c n b c đ ng c a chúng ta đi vào t ng lai. N u ta ch ng l i vi c thay đ i, đ ng nhiên là chúng ta l i l u l c trong sa m c c a ta đ ng đ ng b n m m i năm tr ng... ho c cho t i khi ta ch t.

Vi c lo s thay đ i, ch ng l i thay đ i, không ph i là đi u ngo i l . Có l đó là m t trong nh ng thái đ con ng i nh t. Tuy nhiên, vi c kháng c ph i trá giá đ t. Th ng th ng, chúng ta l ng đ c cái giá c a vi c đ i thay, song chúng ta l i quên không tính t i cái giá ph i tr cho vi c ch ng l i đ i thay. Cách th c x trí duy nh t v n i lo s này là l i đ t chúng ta vào ni m tin vào Thiên Chúa, trông c y vào l i kêu g i c a Đ c Giêsu, m t l i kêu g i mà t t c chúng ta đã đáp tr vào m t kho ng kh c trong cu c đ i ta v i c m th c là cho đi t t c . N u vì lý do tu i tác, vì đ i s ng ti n nghi, ho c vì m t th c t nào khác n a, mà chúng ta m t đi c m th c trên v vi c l thu c đ i v i Thiên Chúa, v m i t ng quan c a Đ c Giêsu, thì khi đó chúng ta ph i khám phá l i, chinh ph c l i c m th c đó.

Đ ng th i, chúng ta cũng ph i s ng cu c đ n thân sâu s c cho nhau. B i vì ti n lên đ n đ c trên m t con đ ng khó khăn thì ch c ch n đó là m t cu c hành trình v t v nh t. Chúng ta không b b o b c ph i đ ng trình đ n đ c; chúng ta có th lên đ ng chung v i nhau, giúp đ nhau, v v o nhau, đôi khi còn mang vác l n nhau trong nh ng th i đi m khó khăn. Hình nh c a đám ng i Do Thái h n t p lang thang trong hoang đ a, khi thì b c đi, khi thì đ c nh ng ng i khác công trên vai và cũng có khi l i đi công nh ng ng i khác, đ c bi t nh ng tr em và các ng i già, đi u đó có th là bi u t ng cho các tu sĩ nam n đang cùng rong ru i v i nhau. Chúng ta c n l y l i tinh th n c a nh ng con ng i ti n phong này mà ta thán ph c h t mình

trong cuộc đời ta... và trong mọi mặt đời sống và trong toàn bộ những con người sống đời tu. Trong lúc lý tưởng tinh thần đó, chúng ta cảm thấy một chút tinh thần phiêu lưu, tìm ngả đi tìm chúng ta vào đời tu đời ta còn trẻ, tinh thần này không những cho chúng ta lòng can đảm, song cũng thôi thúc cho chúng ta niềm vui lao nhọc khi làm những công việc cần nhọc và đầy yêu sách.

Chúng ta sống trên đời một kho tàng tri thức đời sống và tất cả mọi khía cạnh của đời tu: công đoàn, quần trẻ, tác vụ, linh đạo. Tính cách tri thức này một lần nữa sẽ đưa chúng ta tiếp xúc một đường với những góc cạnh của ta, và đường khác với tầm nhìn của ta. Hai khía cạnh trên luôn luôn nằm trong tương quan đời sống với nhau, khi mà đời tu rung lên bên bờ. Ngay sau Vatican II, trong những năm đầu của cuộc canh tân, chúng ta đã lo ngại bởi một nhu cầu đi tìm một thái độ sống thêm vào những yếu tố chính của đời tu. Trong nhu cầu tương ứng này, đó là những đi tìm ít trẻ con nhút, là những luật lệ và những thói quen gay gắt nhút. Tuy nhiên, một nhu cầu khi chúng ta lại thay thế chúng bằng một tinh thần, bởi ngoài xem ra có vẻ tôn trọng con người, song lại hoàn toàn trái ngược với ý nghĩa sâu thẳm của đời sống mà chúng ta đang thực thi. Một phần uy tín và đức quyên đã biến mất cùng với một số thói quen lề lối. Song một số đức quyên khác sẽ còn phải bỏ đi. Đó có thể sống với những người nghèo, những người bên lề xã hội, đó có thể gây được những những người quan chính trị và kinh tế, cần phải chấp nhận những sự sống như một giá đi tìm chúng ta công bố và cách thức chúng ta sống và hoạt động. Còn đời sống chúng ta, những con người tìm kiếm, vì cần gần gũi mà biến mình cho những chuyển động Ngô mình Sống, là chuyển biến quá đời.

Một phần những người khác không cho chúng ta những kết quả mong đợi. Cần phải triển khai cách thức sống đời tu liên kết được tính cách chân xác của lý tưởng chúng ta vào với một cách thức sống lại với đó, cách thức này qui tụ những tài năng và những trang bị cần thiết để tạo ra được một cuộc đời thay đáng được mong. Thước đo dành cho ta đem cho đi những máy truyền hình, ghi âm, những máy tính v.v... và rồi sống vô số... và vô tích sự. Đi tìm quan trọng là phải xác định đi tìm gì cho đi thực sự giúp chúng ta gây được những những họ cần lên với đời thay, và đi tìm gì tuy phù hợp với những cần của chúng ta, song lại không thay đổi được gì cả. Bị phân biệt giữa cái chúng ta cần và cái chúng ta cần của chúng ta, giữa cái hữu ích và cái dư thừa, đó là vấn đề muôn thuở. Trong những năm, các tu sĩ nam nữ đã từ bỏ và bỏ đi một phần nết sống đời tu của họ và những ngôn ngữ và phong cách của những sống với sự sống, và làm những việc là đã đi ra ngoài những vấn đề thực tế.

Một số sống với sự phải đời thay, đức biến là một tương ứng cho rằng chúng ta cần phải tách rời khỏi dân Thiên Chúa. Rồi những khi, đời tu, khi đi tìm các lão phật (và lão môn) nơi sa mạc, đã nảy sinh từ cần của chúng ta lánh "thế gian", người đời, thế giới này, dân tộc này tương ứng được Thiên Chúa sống nên. Ý muốn sống phân cách, người đời, thì một nhu cầu khi đã được họ qua vì cần phải đi tìm vì thế gian, họ qua một nguy hiểm bị phân tâm trong cuộc chiêm niệm Thiên Chúa và trong đời sống thiêng liêng. Tuy nhiên, trong những tương ứng khác, vì cần phân cách lại đi tìm tình cảm cái cảm tưởng mình hay hơn những người khác, đã chọn một bậc sống cao cấp hơn. Trong những thói quen đầu của Giáo hội, các bà góa, các trinh nữ, các nữ phó tế đã sống giữa lòng công đoàn Kitô giáo mà họ phải sống, và tình thần cũng như một chất (Mc Kenna, 1967). Những phần này đã là những người tìm phong cách đời tu nơi người, đi tìm một đời đan tu nhu cầu thế kỷ, và hôm nay họ có thể trở thành những môn đệ mới cho chúng ta vì sống với họ hoàn toàn của họ vào trong công đoàn và vì vai trò của người và phải sống.

Chúng ta c n ph i s ng trong th gi i nh nó đang có, và s ng đ y nh nh ng tu sĩ d n thân sâu s c. T đó, c n có m t tâm h n h t s c đ n s đ ch ng l i nh ng ng y th n, b t k d i hình th c nào. S ng gi a lòng dân t c, gi a giáo x , gi a khu ph , m t thành th làm thành ph n c a th c t i, ý th c nh ng đi u tuy t đi u và nh ng m i nguy hi m, đó là làm tu sĩ, làm n tu cho hôm nay và cho ngày mai.

M t s s vi c cũng s ph i b đi d n d n, đ c bi t là vi c quá l thu c vào nh ng tài s n l n lao, nh ng ngân phi u tín d ng, nh ng ch đ h u b ng. Chúng ta ph i luôn luôn chăm sóc nh ng thành viên cao niên c a h i dòng, đào t o nh ng thành viên m i và m u sinh. Li u chúng ta có th làm chuy n đó theo cách th c mà không ph i mi n c ng dùng lý lu n đ bi n mình cho nh ng lãnh v c l n lao này, nh ng ngôi nhà h u d ng đ c t ch c t t h n nh ng ngôi nhà t t nh t dành cho ng i giáo dân? C m t th h tu sĩ nam cũng nh n , đã ra kh i m t h th ng c x a đ đi vào m t n p hoàn toàn m i trong cách s ng, làm vi c, t tr , thì gi đây th h đó ph i đi tìm l y đi u gì th c s là quan tr ng. Đi u đó có đ làm ch ng? Không chút nào. Tôi đang ng i tr c máy tính thì d dàng h n, hi u qu h n là v i cây bút máy ho c cây bút chì. Tôi cũng ph i t h i đi u gì là c n thi t cho tác v c a tôi và đi u gì ch đ n gi n là ti n nghi h n. Tôi có th quy t đ nh là tôi c n m t máy tính, song không ph i là chi u máy tính đ i m i nh t, hoàn thi n nh t, ch y nhanh nh t, cũng không ph i là nh ng ch ng trìn t i tân nh t, và c đ n nh ng ph ki n h u d ng.

Đ ng hành v i dân Thiên Chúa là s ng gi a đám dân, có th đ t ra nh ng th thách nghiêm tr ng. S ng trong m t môi tr ng th thuy n và ch p nh n cùng m t m c s ng v i nh ng ng i chung quanh, đi u này khá đ n gi n, cho dù là kém ti n nghi h n so v i nh ng gì tr c đây chúng ta t ng bi t. Song n u tác v c a chúng ta l i đ nh v trong khu v c ngo i ô tr ng gi , thì làm th nào s ng gi a nh ng con ng i này mà không b cu n hút vào m t l i s ng th ng là v t quá nh ng nhu c u c a chúng ta? đ đây n a, câu tr l i chi u l không nh t thi t là câu tr l i t t. M i đây thôi, có m t ch em nói v i tôi r ng mình không bao gi mua ngay m t th gi mà xem ra đáp ng v i m t nhu c u; ch ch đ i nhi u tu n l đ ki m tra tính cách xác th c c a nhu c u. M t s khác thì quy t đ nh không thêm đi u gì vào s nh ng v t s h u c a mình, song l i luôn luôn thay đ i th này b ng th khác. Đi u có l không hay ho m y, cho dù khu v c ng i ta có th nào, đó là dò ch ng nh ng nhu c u c a mình b ng cách so sánh v i nh ng ng i hàng xóm. B i vì chúng ta ph i đ t ra m t thách đ ng h ch – văn hóa đ i v i xã h i tiêu th đ t n n t ng trên nh ng c mu n c a con ng i h n là trên nh ng nhu c u th c s , và đi u này thì có m i t ng l p xã h i, ngay c n i nh ng ng i thi u th n nh t.

Thay đ i trong các tác v

Các tác v c a chúng ta cũng ph i đ c kh o sát y nh nh ng s h u c a chúng ta. Qu v y, đôi khi nh ng tác v đã bi n thành s h u. Chúng ta ph i liên t c xác minh xem nh ng tác v ho c d ch v mà chúng ta duy trì có làm cho s v đ c ti n tri n hay không, và xem nh ng u tiên mà chúng ta ch p nh n có đúng là nh ng tr ng đi m hay không. Có khi chúng ta theo đu i m t tác v là vì chúng ta luôn luôn làm đi u đó ho c vì chúng ta đã xây d ng đi u đó và nó thu c v chúng ta, ho c gi b i vì chúng ta đ c tho i mái trong d ch v này h c vì thu nh p có th giúp đ cho các soeur cao tu i. Chúng ta c n nh c nh cho chính mình đ đoan ch c r ng khôn ngoan c a Thiên Chúa m i đáng k , ch không ph i là th khôn ngoan c a Mammon. Nh ng tình hu ng có th t vi h n so v i quá kh . Các lão ph sa m c, nh ng b c ti n b i c a chúng ta trong đ i tu, th ng th c hành vi c “ki m đi m tinh th n”. Chúng ta ph i liên t c ki m đi m tinh th n đ n m ch c r ng đó chính là Thánh Linh Thiên Chúa ch không ph i ch là

th n trí c a ta.

Nh ng thách đ c a t ng lai có th đ ng lúc v a khi n ta s , v a khi n ta say mê. Ph n đồng trong chúng ta, khi b c vào đi tu đã t b nhi u s : gia đình, b n h u, tài s n, t do ch n m t ngh , hôn nhân, con cái. Trong nhi t tình tu i tr , chúng ta tính toán r ng nh ng hy sinh trên s đ c bù i nhi u h n qua vi c tìm ra m t ý nghĩa cho cu c đ i, tìm ra m t s v , m t d n thân cho m t đi u gì, ho c t t h n n a cho m t Đ ng nào đó cao v i h n chúng ta. Gi đây đã già c , chúng ta i khám phá r ng nh ng i a ch n đó có th v n còn kích thích, v n còn khuy n đ và v n còn th a mãn, v i đi u ki n là chúng ta ph i có can đ m lãnh trách nhi m, ti n lên v i m t thi n ý đ xây đ ng t ng lai, thay vì ph i mi n c b c vào t ng lai.

Gi đây chúng ta đã v t qua giai đo n canh tân. Đó là t th i k đ m i cho chúng ta nhi u đi u t t lành và nh ng khai tri n thích thú, song ta còn ph i đi xa h n th n a. Ng i ta th ng nói đ n vi c tái i p, song r t ít ng i trong chúng ta nhìn ra cách th c đ cho vi c đó có th di n ra, đ ng k vi c g i ý cho phép m t nhóm nh b t đ u m t đi u gì đó m i m ho c khai tri n m t m ng nào đó trong nhóm hi n t i. Đi u đó có th x y ra. Trong quá kh , nh ng hình th c s ng đ i tu m i đã xu t hi n và tăng tri n, đ ng khi nh ng ki u m u cũ v n t n t i. Cái m i và cái cũ s ng chung v i nhau, đôi khi trong nhi u th k . Dù sao đi n a, n u có vi c tái i p, đi u đó s không có đ c là nh i m t bi n cách nh nhàng. Vi c chuy n d ch t nh ng đ n vi n sang các dòng hành kh t đã là m t đ i thay tri t đ . V sau, vi c xu t hi n đ i tu tông đ cũng đã đánh đ u m t đ t đo n quan tr ng. Tuy nhiên, tr i qua hai cu c đ i thay đó, m t s y u t c a đ i đ n tu v n đ c duy trì, cho dù nh ng y u t này không nh t thi t c ng c h nh th c tu trì m i m đó. N u chúng ta tái i p, thì c n ph i làm đi u đó, không ph i b ng cách thích nghi, không ph i b ng cách thêm vào m t s đi u, song là qua m t s thay đ i tri t đ đáp ng v i tính tri t đ c a Tin M ng và v i tính tri t đ c a nh ng thay đ i xã h i mà chúng ta đã nh n ra.

Bi n đ i: chìa khóa cho t ng lai

Đi u duy nh t th c s đ a chúng ta vào t ng lai, đó là m t bi n đ i đòi h i n i chúng ta m t vi c hoán c i sâu xa và ch y u c a đ i ta và c a toàn th th c t i c a chúng ta. Đó là đi u b t bu c cho nh ng ng i Do Thái; và đó cũng là đi u b t bu c cho nh ng tu sĩ nam n . Hoán c i, bi n đ i có ngh là dám li u, dám ch n i a s ng m t cu c s ng hoàn toàn khác đi và ti p đ n là s ng trong chân lý n i th c t i m i m này.

C.G. Jung, bác sĩ đi u tr tâm th n th i danh đã th ng nói và vi t r ng n a th hai c a cu c đ i là th i gian tuy t v i cho m t đ nh h ng m i m , m t đ nh h ng đ thành nhân, là th i gian đ tr nên nhân v mà ng i ta đ c đ t đ nh ph i đ t t i, th i gian đ c trú trong hi p nh t v i chính mình, đi u mà đ i v i Jung có nghĩa là th n thiêng. Đ i tu có i đ ng đi vào n a th hai c a cu c hi n sinh, vào th i k bi n đ i, ti n v m t s hoàn nguyên và k t hi p v i Thiên Chúa, theo m t cách th c hoàn toàn m i m . Đ i v i Jung, giai đo n này đ i v i m t cá nhân cũng có nghĩa là m t hành trình hoàn nguyên ay minh tri t. Đ i tu trong th k XXI có th đ ng ng ng c a c a n a th hai trong cu c hi n sinh, đ ng ti n v vi c bi n thái và không ngoan

Chúng ta c n đi u gì đ b c đi? Đích xác đó là đi u mà Môsê đã c n đ ti n v Đ t H a, đó là đ c tin, là th a nh n s hi n di n liên t c c a Thiên Chúa. i m t giai đo n c a hành trình, khi

mà Thiên Chúa đe dọa sẽ bỏ đi, thì Môsê kêu than rằng ông sẽ không tiếp tục, sẽ không thể buông trôi được sẽ hinein diein của Thiên Chúa. Và đây, Juliana Casey viết:

Môsê đã đuối theo con đường của mình như sẽ hinein diein liên tục của Thiên Chúa. Nếu Thiên Chúa chia sẻ kinh nghiệm của con người, thì lúc đó họ có thể tiếp tục... Thiên Chúa của cuộc Xuất Hành tiếp tục khi cho chúng ta đang chìm ngập giữa lòng cuộc sống nhân loại, như bỏ chúng ta như một trong những đau khổ của dân chúng, như một quy tắc thân thiện con người và để cho con người như một bí ẩn Ngài. Đây là một Thiên Chúa cùng bước đi với đoàn dân, kêu gọi, và với, đến đến để đoàn dân này đến từ do, đến niềm tin và bí ẩn của Ngài. (1991, p.5-6)

Trên thực tế, đây chúng ta đang đi đến với một ý nghĩa đích thực và sâu sắc về cộng đoàn, về Ecclesia, một thực thể mình được bên Thiên Chúa và bên nhau, là một dân được kêu gọi và được đến đến, mà các thành viên trong đó nâng đỡ lẫn nhau khi tham dự vào một hành trình hướng đến sự quan trọng. Một khi loại bỏ những phân cách còn tồn tại chút nào giữa các tu sĩ nam nữ, chúng ta sẽ khám phá ra rằng những con người đang tiến về Đất Hứa này, về thực tại bí ẩn đi này, thì còn nhiều hơn con số mà chúng ta hy vọng, và chúng ta sẽ tìm thấy họ trong nhiều tình huống bình thường cũng như khác thường. Cho rằng mình là đến đến, đó là một cảm nghiệm tại hi cho loài người. Song chúng ta không đến đến; vì có một đoàn lũ đông đảo đang tiến về Canaan.

Có lẽ chúng ta sẽ cảm nghiệm, như những người khác từng cảm nghiệm được niềm vui “được nhận ra khi gặp gỡ lúc ban sáng” (Mackinnon, 1993), và tìm lại được niềm tình bạn được của Đường sáng lập, niềm tình huynh đệ của riêng ta khi chúng ta vững tâm tin tưởng rằng tất cả đều có thể, niềm tình của niềm tin tưởng như tu sĩ nam nữ từng nghe tiếng gọi trong thời của mình, đã đáp lại lời gọi đó để người khác và với lòng tri và khôn ngoan của con người, chờ đợi rằng Thiên Chúa đang ở đó. Đức Giêsu đã đòi hỏi họ trả tay cảm cay thì không được nhìn về đường sau. Đã đến lúc các tu sĩ nam nữ trả tay cảm cay và nhìn thẳng về phía trước với lòng can đảm và sự quyết đoán cùng với một trái tim nóng bỏng để phụng sự Chúa, góp phần vào sự vĩ đại của Đức Giêsu. Chúng ta cần nhắc lại lời hứa: “Thầy sẽ ở với anh em mãi mãi ngay cho đến tận thế.” Một cuộc hoán cải sâu xa, niềm tin vào sẽ hinein diein liên tục của Thiên Chúa – đó là những phụng vụ tiến chúng ta sẽ được để cho hành trình tiến về Canaan có thể thực hiện được. Đó là điều tiếp tục lại chúng ta trong bàn tay Thiên Chúa. Như vậy, chúng ta sẽ bén rễ sâu trong Đức Chúa và trong thực tại Đất Hứa, và chúng ta sẽ đến can đảm tiến về vùng đất xa lạ này, với “sự sợ hãi và một cảm giác nó”, song cũng còn với “những người không sợ hãi của nó.” Đó chính là điều sẽ giúp chúng ta can đảm sống với khổ đau và mang vui ngay giữa những thử thách, nguy hiểm và giữa những cuộc gặp gỡ ân sủng với Thiên Chúa đang kề bên ta.